

Sygn. akt XI Ka 525/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech-spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SR Dorota Saczewa (del. do SO)

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

przy udziale Prokuratora Ewy Stelmach

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 r.

sprawy B. M.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 4 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 659/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków.

XI Ka 525/13

UZASADNIENIE

B. M. oskarżony został o to, że w dniu 12 maja 2012 roku o godz. 13⁵⁰ w B.woj. (...)na ul. (...)na trasie (...) kierował samochodem osobowym marki M.o nr rej. (...)w ruchu lądowym nie stosując się w ten sposób do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej z dnia 20 listopada 2000 roku (sygn. akt II K 961/00) zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi, tj. o przestępstwo z art. 244 k.k.

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 r. oskarżonego B. M. uznał za winnego dokonania zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków kwotę 630 (sześćset trzydzieści) złotych oraz 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty.

Od wyroku tego apelację złożył obrońca oskarżonego. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 7 § 1 k.k. w zw. z art. 8 k.k., polegającą na tym, że Sąd I instancji uznał za czyn zabroniony podlegający karze zachowanie, którego opis nie zawierał jednego ze znamion – a mianowicie znamienia umyślności – w związku z czym orzekł o winie oskarżonego i wymierzył mu karę za czyn, który w ogóle nie jest zabroniony ani nie podlega karze, a więc nie stanowi przestępstwa;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj:

1. art. 4, 7, 366, 410 i 424 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów i oparcie ustaleń faktycznych na fragmentach materiału dowodowego bez przeprowadzenia wnikliwej analizy wszystkich dowodów zgromadzonych w toku postępowania, nierozważenie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie oraz fragmentaryczną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego, bez wzajemnego powiązania poszczególnych dowodów, pominięcie korzystnych dla oskarżonego okoliczności bez należytego uzasadnienia takiego stanowiska w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i w konsekwencji uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, pomimo braku realizacji w jego świadomości wszystkich znamion czynu zabronionego wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k.;

2. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez niedokładne określenie czynu przypisanego oskarżonemu B. M. bez wskazania zamiaru i postaci winy (niezamieszczenie w sentencji wyroku znamienia umyślności);

III. przy wymiarze kary naruszenie treści art. 53 § 1 i 2 k.k. oraz art. 3 k.k., a to wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania ze względu na niecelowość zastosowania wobec niego kary z warunkowym zawieszeniem, a nie jej adekwatność wobec stopnia winy oskarżonego, w konsekwencji czego Sąd I instancji wymierzył B. M. karę rażąco niewspółmiernie surową.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. M. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

Apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawione w nim zarzuty jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom i wywodom skarżącego Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się, mogącej mieć wpływ na treść wyroku, obrazy wskazanych w apelacji przepisów postępowania, jak też nie naruszył przepisów prawa materialnego.

Użycie w opisie czynu przypisanego znamienia czasownikowego „nie stosując się” zawiera w sobie pełną treść kryminalną zachowania oskarżonego według przyjętej kwalifikacji prawnej czynu oraz bez cienia wątpliwości określa umyślność tego zachowania. Oskarżony miał świadomość obowiązywania orzeczonego względem niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i pomimo tego zakazu zdecydował się kierować swoim pojazdem mechanicznym. Takie zachowanie cechuje premedytacja działania, a więc przestępczy zamiar bezpośredni (sprawca chce i popełnia czyn karalny). W samym opisie czynu przypisanego nieodzowne jest przytoczenie znamienia czasownikowego warunkującego byt przestępstwa i decydującego o przyjętej kwalifikacji prawnej, natomiast w omawianym przypadku tj. czynu z art. 244 k.k., nie ma potrzeby wskazania formy winy i postaci zamiaru. Wina umyślna wynika ze znamienia czasownikowego określającego kwalifikację prawną czynu, który można popełnić tylko z winy umyślnej, natomiast na określenie postaci zamiaru jest miejsce w części motywacyjnej orzeczenia. W związku z powyższym Sąd pierwszej instancji przypisując oskarżonemu sprawstwo czynu według jego opisu, jak w zaskarżonym wyroku, nie dopuścił się obrazy przepisów art. 7 §1 k.k. i art. 8 k.k., ani nie uchybił wymogom art. 413 § 2 pkt. 1 k.p.k. Tak samo całkowicie chybiony jest zarzut obrazy pozostałych wskazanych w apelacji przepisów postępowania. W dniu 9 października 2006 r. oskarżony otrzymał warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary pozbawienia

wolności i z momentem opuszczenia zakładu karnego rozpoczął bieg ośmioletni okres, na który orzeczono względem niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Twierdzenie obrońcy jakoby oskarżony nie miał świadomości, że w dacie czynu obowiązywał jeszcze orzeczony zakaz jest oczywiście nieuprawnione. Nie wdając się w dywagacje na temat nieznamości prawa i wynikających stąd konsekwencji, należy stwierdzić, że w dniu 26 kwietnia 2010 r. oskarżony został skazany właśnie za przestępstwo z art. 244 k.k. W związku z tym skazaniem oskarżony musiał poznać zasady wykonywania środka karnego jakim jest zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Stąd wniosek o premedytacji przestępczego zachowania oskarżonego jest oczywiście zasadny.

Podobnie rzecz się ma z zarzutem rażącej niewspółmierności kary. Dla orzeczenia kary pozbawienia wolności z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania na określony okres próby konieczne jest istnienie pozytywnej prognozy kryminologicznej co do osoby sprawcy. W przypadku B. M.o takiej prognozie nie może być mowy. Przestępstwa przypisanego w niniejszej sprawie oskarżony bowiem dopuścił się w okresie próby warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej za taki sam czyn z art. 244 k.k. Powyższa okoliczność wyklucza przyjęcie pozytywnej prognozy kryminologicznej. Dowodzi natomiast, że przy poprzednim skazaniu prognoza taka okazała się na wyrost, oskarżony nie stosuje się do zasad porządku prawnego i jest osobnikiem na tyle zdemoralizowanym, że tylko efektywne odbycie orzeczonej kary pozbawienia wolności pozwoli na osiągnięcie celów wyroku w aspekcie zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na osobę sprawcy. Wymiar orzeczonej kary nie razi swoją surowością i świadczy o tym, że Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o karze, w tym także te łagodzące, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianym w art. 53 kk. Tym samym dolegliwość zaskarżonego rozstrzygnięcia nie razi swoją surowością w rozumieniu art. 438 kpt. 4 k.p.k.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję uzasadniają przepisy art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych i art. 636 § 1 k.p.k.